

Jano Buchanec a Emil Hanus

Ján BUCHANEC (46 r.) z Martina a **Emil HANUS** (53 r.) zo Žarnovice si pravdepodobne, hraničiaco s istotou neprávom hovoria, že „**vysluhujúci alpinisti**“. Precestovali totiž spolu niekoľko veľmi zaujímavých častí

sveta a okrem toho aj napríklad **naše „Fatry aj Tatry“**. Ako hovorí Jano: Život ich zavial na Pamír, **boli svedkami ľudového súdu v Afganistane (sediace na tej „blbej“ strane miestnosti)**, zdokonalili sme sa v čínštine v provinciách Junan a Sečuan, preverili silnú vieru v reinkarnačné schopnosti u tibetských šoférov, levitovali v budhistických kláštoroch v odľahlých oblastiach Himalájí, **vyrábali víno z prášku (???)** a lyžovali na iránskom Damavande, tureckom Ararate, zažili zimu z ruského filmu na kaukazskom Elbruse, po lyžovaní na kamčatských vulkánoch sme zažili nirvánu v prírodných geotermálnych jazerách, pochodili Balkán, Karpaty, **okúsili silu odvarov**

altajských koreňov, pomáhali pri vedeckom výskume zarybnenia rusko-mongolskej hranice – **pojedli sme výskumníkom všetky nachytné ryby**, schovali sa pred ramadánom v tureckom Kačkare, obzreli Fitz Roy, Patagóniu, Uruguay a brazílsky karneval, nakukli do kráterov sopiek v Equádore a Peru.

To, pravda, je nedostačujúce pre „vysluhujúcich alpinistov“ a tak si v roku 2013 vymysleli „**CESTU OKOLO SVETA**“. Vzhľadom na ich vek už **nie pešo, ale o „máličko“ jednoduchšie** – **na ruskom džípe – na UAZíku** (ako tomu vozíčku nežne hovoria?). Po vlaňajšej 16.000 kilometrovej trase z Martina na „koniec sveta“ do Magadanu pri Ochotskom mori a späť sa v apríli tohto roku vybrali do Ameriky absolvovať **druhú etapu cesty OKOLO SVETA**. Svoj UAZík poslali za mláku do Vancouveru, odkiaľ vyrazili do najzápadnejšieho bodu cesty do Homeru, kde sa otočili a pokračovali **v ceste Aljaškou a Kanadou na „východ“**. Museli sa pritom dosť ponáhľať, aby v Halifaxe stihli privítanie jeho veličenstvom. Prešli pritom 21 časovými pásmami a na tachometri im pribudlo 45.000 kilometrov.

...cestou sme zistili, že život bežného človeka je úplne rovnaký jak na západe, tak na východe...

Jano Buchanec a Emil Hanus

UAZ-om OKOLO SVETA – AMERIKA.

JOZEF HARÁNI

Celý môj život, **hovorí Jozef HARÁNI**, sa už od útleho detstva niesol v znamení intenzívneho kontaktu s prírodou vo forme hlavne pešej turistiky, ale aj iných aktivít, či už v ranej mladosti s rodičmi, alebo v období dospievania v kolektíve turistického oddielu. Tam som dostal najpevnejšie základy na vybudovanie svojich vôľových vlastností, ktoré mi, ako sa neskôr ukázalo, vo veľkej miere uľahčili cestu životom. Okrem pešej turistiky som zabrdol aj do vysokohorskej turistiky, jaskyniarstva a privoňal som aj cykloturistike. Tieto aktivity ma nakoniec doviedli okrem iných, aj k jednému projektu, ktorý by som vám chcel teraz predstaviť. **Peši Okolo Slovenska po štátnej**

hranici možno kde kto už prešiel, no napriek tomu si dovoľím vám priblížiť tento príbeh, pretože ostal v mojich, ale aj očiach priateľov nezmazateľne zapísaný. Priblížiť aj napriek tomu, že 77 dní na horách vtesnať do 45 minútovej prednášky je

naozaj veľká výzva.

Organizátori k tomuto vyznaniu Jožka Harániho dovoľujú ešte čo to dodať. Napríklad: **Jozef HARÁNI je zakladateľom a predsedom** možno najlepšieho jaskyniarskeho klubu na Slovensku **SPELEO KLUBU TURIEC**. Je jedným zo zakladateľov a predsedom turistického klubu **KST FATRAN Vrútky** a pred niekoľkými týždňami si ho viac ako **800 turčianskych turistov vybralo**, aby viedol našu regionálnu turistickú organizáciu **KLUB SLOVENSKÝCH TURISTOV TURIEC**.

JOZEF HARÁNI

PEŠI OKOLO SLOVENSKA PO ŠTÁTNEJ HRANICI.

Rasťo HATIAŘ

Rasťo Hatiar sa narodil v Liptovskom Mikuláši a žije v dedinke Dúbrava na Liptove. Do hôr chodí od malička, najskôr začal so zjazdovým lyžovaním, neskôr prešiel na skialpinizmus a horolezectvo. S fotoaparátom sa začal priateľiť niekedy na prelome tisícročí.

Mojou vášňou sú horské filmy. Venujem sa tomu asi od roku 2002, kedy som so svojimi kamarátmi založil amatérske **CEPER studio**. Neskôr som ostal sám a začal som sa filmovej tvorbe venovať profesionálnejšie, hovorí Rasťo Hatiar. Ako filmár má na svojom konte zopár horských filmov. Sem tam sa mi za ne podarí uchytiť aj nejaké to ocenenie. Film **"Ski Kordillera"** získal cenu ako najlepší film

krajín V4 na filmovom festivale Hory a mesto v Bratislave. Film **"Zabijácka krása"** bol ocenený ako najlepší športový film na MFHF v Slovinsku, najlepší adrenalínový film na festivale v Expedičná kamera v ČR alebo najlepší film v kategórii „vzduch“ na festivale HORY a MESTO v Bratislave. Novou a cennou skúsenosťou bola spolupráca s Pavlom Barabášom na filmovom seriáli **"Príbehy Tatranských štítov" I-IV**. V poslednej dobe sa vo svojich filmoch zameriava na zaujímavých ľudí v oblasti horských a extrémnych športoch a života. Natočil krátke filmy o profesionálnom b.a.s.e. jumperovi **Romanovi Dubskom**, lezcovi **Mirovi Peťovi**, ultracyklistovi **Marekovi Harčarikovi**, vytvoril krátky filmový portrét olympioničky, kajakárky **Jany Dukátovej** pre spoločnosť Red Bull.

Zúčastnil sa horských expedícií na Aconcaguu, Mt. Mc. Kinley, Mt. Blanc, skialpinistických expedícií do Kirgizstanu, 2x do Iránu. **Moje obľúbené hory sú Tatry**, kde v zime lyžujem a v lete leziem. Môj najnovší film je vždy môj najobľúbenejší. Film **„Slepá dôvera“** z roku 2013 o nevidiacom Slovákovi, ktorý vystúpil na Mont Blanc a Gerlachovský štít **získal na MFHF v Poprade 2013 cenu za inšpiratívny príbeh človeka**. Na festivale HORY a MESTO v Bratislave bol ocenený cenou Literárneho fondu pre najlepší Slovenský film. Film už stihla odvysielat Slovenská televízia.

Rasťo HATIAŘ

SLEPÁ DOVERA

Vladimír ŠTRBA

„Otec viedol na Detve turistiku a my sme s ním chodievali po horách. Mal som asi dva roky, keď som bol na zraze vysokohorských turistov v Roháčoch. Keďže som rodák z Detvy, chodil som na cvičné skaly na Kalamárku. Je to ideálny lezecký terén. Každý víkend som bol hore. Počas strednej školy som už liezol viac. Na výške som študoval geológiu a geofyziku a vtedy som horám prepadol úplne. Tatry, pieskovcové veže v Čechách a keď sa v 89-tom otvorili hranice, tak i Alpy, Dolomity či dokonca Veľký Atlas v Maroku, to všetko som si jednoducho nemohol nechať ujsť. **Nikdy som pritom nerozlišoval**

horolezectvo a turistiku. Vždy som to bral tak, že chodím na hory a snažím sa vystúpiť na konkrétny vrchol. Potom, čo som sa oženil, som asi tak tri roky neliezol. Tak som si povedal, dosť, treba niečo robiť“. To je **prvotné vyznanie „pravého horala spod Poľany, Vlada Štrbu z Holíča.**

Už ako 13-ročný mal za sebou letný aj zimný prechod hrebeňa Západných Tatier. Neskôr už mal aj svoj veľký sen: „...chcem aspoň najväčšie svetové hory. A keď aspoň pod ne, do základného tak prečo sa nepokúsiť aj na dosiahnuť vrchol...“ Ten sen „bodky“ naplnil 6. mája horolezeckej expedície **Čho Oju 8201m n. m.** V roku vystúpiť takmer štyri na Annapurnu 8091m. Na výšky 7300 metrov, ale vôbec som sa tým nijako netrápil, pretože to boli najúžasnejšie dva mesiace, aké som v horách mohol prežiť, spomínal po návrate domov.

raz na vlastné oči vidieť tie už ich uvidím, tak sa chcem dostať tábora. A keď sa tam už dostanem, tú horu liezť, a možno skúsiť i sa Vladovi Štrbovi nakoniec do 1997, keď ako člen medzinárodnej **vystúpil, iba ako piaty Slovák, na** 2005 sa po druhý krát pokúšal kilometre vysokou južnou stenou horu som vystúpil síce iba do

Stáť na vrchole – čo to je za pocit? Odpovedá Vlado Štrba: Vrchol je vždy vrcholom snaženia, je to predsa cieľ. No nie je to tá najdôležitejšia vec na svete! Podstatné je, s akými ľuďmi ste tam a čo všetko s nimi požívate. A hlavné a to najdôležitejšie je – aby ste sa všetci vrátili domov.

Čo mi hory dali? Parádne zážitky a skúsenosti! V horách som spoznal veľa zaujímavých ľudí takmer z celého sveta, ale aj z Liptovského Mikuláša a Malaciek. Mal som možnosť osobne sa stretnúť aj s významnými osobnosťami nášho športu, mohol som, a stále môžem, atakovať najvyššie vrcholy sveta... Podnikol som výstupy na Cho Oyu (8201 m), Aconaguu (6999 m), Broad Peak (8047 m), Makalu (8463 m), 2-krát na Annapurnu (8091 m), Mera Peak (6463 m), Baruntse (7129 m) i Dhaulagiri (8163 m), aj keď nie vždy som dosiahol na ich vrchol.

A čo mi hory vzali? Žiaľ, pár ľudí sa z kopcov už domov nevrátilo...

Dnes má horolezec Vlado Štrba z Holíča na svojom konte desiatky úspešných výstupov na najznámejšie hory sveta a na festivale ĽUDIA A HORY divákovi ochotne porozpráva o svojej vášni, ktorá mu veľa dala i vzala.

VLADO ŠTRBA

OSEMTISÍCOVKY NAOZAJ ZBLÍZKA

Ondrej VESELOVSKÝ

Ondrej VESELOVSKÝ je z Turčianskych Teplíc. Je milovníkom života, prírody, hôr, turistiky a životných výziev. Aktívny všestranný športovec **má na konte 50 klasických maratónov** po celej Európe, od Berlína, cez Florenciu, Zermatt, Atény až po Kyjev – a množstvo iných pretekov od horských behov až po behy na dráhe. Je držiteľom **trojnásobného akademického titulu Majstra Slovenska v maratóne**, jedenkrát druhý **vicemajster SR v maratóne medzi mužmi** (jeho najcennejší scalp).

Je pozitívne zmýšľajúcim človekom a podobnými ľuďmi sa snaží aj obklopovať. Zatiaľ najodvážnejším športovým počinom Ondreja Veselovského bolo **absolvovanie 6500 kilometrov dlhej cesty na bicykli** zo Turčianskych Teplíc cez Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Turecko, Sýriu, Jordánsko, Izrael, Egypt, Cyprus a späť na Slovensko. Táto cykloturistická anabáza mi zmenila život a zároveň aj dala názov podujatia, hovorí Ondrej Veselovský. A práve túto cestu chcem divákovi, svojho druhu najstaršieho slovenského festivalu ĽUDIA A HORY predstaviť.

Ondrej VESELOVSKÝ

CESTA DOMOV MI ZMENILA ŽIVOT